کُرلاٹ

نرگس نور

بسم اللہ الرحمن الرحیم

کُرلاٹ

نرگس نورؔ

ISBN

ناں کتاب : گُرلاٹ

سرورق :

کمپوزنگ : عمران حسینی 0322-6920386

سن اشاعت :

مُل :

چھاپن والے :

تعداد : 500

فہرست

انتساب

سخن فہم، سخن شناس،

سینئرز اساتذہ کرام

اور

مِس مَحر جی کے

نام

''کرلاٹ''

بندہ آخر کنّے کو دکھ جرے۔۔۔۔کنیاں کوروندیاں نظماں دے ہنجوں پونجھے۔۔۔۔کنّے کوشعراں دے زخماں اتے تغزل تے ترنم دے مرہم رکھے۔۔۔۔کنیاں کوغزلاں دے ننگے پنڈیاں نوں علامتاں تے تشبیہاں دے رنگلے لیڑیاں نال کجے۔۔۔۔۔۔؟ دکھ نہیں مکدے۔۔۔۔حیاتی مک جاندی اے۔

''کرلاٹ''بن کے بےحس معاشرے دیاں کندھاں ڈھادیندی اے۔ نھیریاں چ ڈبے ایس ڈراونے تے لوبھ دے مارے معاشرے نوں راہ وکھان لئی نرگس نوردی ایہہ''کرلاٹ'' کسے چانن توں گھٹ نہیں جہنے ایس معاشرے چ اچیچ طورتے عورت دے دکھ نوں اپنے شعراں راہیں اک نویکلے تے بھرویں انداز چ پیش کیتا اے:

صدقے وچ جو واری گئی آں

اس لئی میں اتاری گئی آں

رسماں تھلے دبی گئی آں
لج دی خاطر ماری گئی آں

ماں، دھی، بیوی تے بھین دے روپ وچ ایس سماج چ عورت نے کنے دکھ ویکھے نیں، کنیاں اکھاں چوں ہنجواں دا مینہ ورہیا اے، کنیاں جیبھاں نوں چپ دے جندرے وجے نیں، کنے سراں دیاں چنیاں لیر و لیر کر دتیاں گئیاں تے کنیاں بھیناں عزت دے ناں توں وار دتیاں گئیاں نہ کوئی جان دا اے تے نہ ہی جاننا چاہندا اے۔ نرگس نورؔ نے ایہ کم بڑی ہمت تے جرأت نال اپنی ''کرلاٹ'' راہیں پیش کیتا اے:

جو وی ریت بنائی گئی اے
عورت ای ازمائی گئی اے

☆☆

زن تے زر دے رولے اندر
قبراں تیک لڑائی گئی اے

☆☆

مینوں پسلی وچوں کڈھ کے
تیری شان ودھائی گئی اے

جدوں چیتر دے پھُل وی بے رنگے تے کُملا ئے جاپن، بہاراں دیاں قبراں تے خزاواں دے کتبے دور کھلو تے اکھاں کڈھن، تسے دریاواں دے بلھ اندر دے زہر نال نیلے ہو جاون تے سوچ دا ماس آنبل جاندا اے، اکھاں پتھرا جاندیاں نیں تے ڈبدے ساہواں وچوں کلیجہ چیر دین والی ''کُرلاٹ'' نکلدی اے:

سڑیاں رُتاں اُجڑے کھیتر

رُکھاں دی کُرلاٹ

چارے پاسے نس رہی اے

بھکھاں دی کُرلاٹ

ایہو سوچ کے لکھ رہی آں

شعراں دے وچ درد

اِک دن انبراں تک جانی اے

دُکھاں دی کُرلاٹ

نرگس نورؔ دے ہاں دکھاوا تے بناوٹ نہیں اے سگوں اوہ اک سُچّل تے کھری شاعرہ اے ایہو گل اے کہ اوہ شاعری تے اپنے نال جڑے رشتیاں نوں ٹُٹ کے پیار کر دی اے، اپنے جذبیاں دا اظہار ایسے سوہنے تے مٹھے انداز چ کر دی اے کہ گل سدھی دل چ اتر جاندی اے:

اپنے قول نبھائے نے میں گلاں دی پرواہ نہیں کیتی
کچیاں گھڑیاں اتے تر گئی چھلاں دی پرواہ نہیں کیتی

پیار دے ڈھنگ بدل دتے نیں اج دے آدم زادے نے
کھِڑن توں پہلاں پھُل اجاڑے وَلّاں دی پرواہ نہیں کیتی

اپنی پہلی کتاب اندر عام شاعراں طرح نرگس نورؔ نے صرف ردیف قافیہ نہیں نبھایا سگوں اپنے شعراں اندر معاشرے دی بے راہ روی، مشرقی عورت دا دکھ، محبت دی

پاکیزگی تے سماج نوں چمبڑی انھی بھکھ دے دردنوں بھرویں تے نویکلے انداز نال بیان کیتا اے کجھ شعر تسی وی ویکھو:

آپاں دوویں کدوں ملے سی
جھوٹھی خبر اڑائی گئی اے

☆☆

انبراں دے چن تارے سوچاں
جد وی تیرے بارے سوچاں

☆☆

تیرے نال کھلو جاواں تے
سورج دے لشکارے سوچاں

☆☆

میں بدلاں وچ اڈی جانی آں
اوہدے ولوں جدوں اشارے ہندے نیں

ایس خوبصورت کتاب دے شائع ہون تے میں نرگس نور نوں مبارکباد پیش کردا ہاں۔۔۔۔۔!

صغیر تبسم

22جون2020

ہوکے تے ہاواں

ملاقات تے بڑی مختصر سی، چند لفظاں دا تبادلہ ہویا سی۔ اوکاڑا دے دوستاں نے ''ترویجِ ادب پاکستان'' دے زیرِ اہتمام میرے شعری مجموعہ ''پھر مسافر کو لوٹ آنا ہے'' دی تقریبِ پذیرائی وچ شرکت کیتی نالے اس تقریب نوں کوریج وی دِتی۔ ایس مختصر جئیں ملاقات اچ میں اندازہ کرلیا سی کہ محترمہ نرگس نورؔ دی شخصیت دے کئی پہلو تے کئی ورقے نیں۔ اک ورقہ جس نوں، اُوہناں دی شخصیت دا ٹائٹل وی کہیا جاسکدا اے۔ اوہ شاعرہ والا اے۔ دوجھا ورقہ پرتو گے تے تہانوں اِک وڈی صحافی ملے گی۔ ہور ورقہ پرتو گے تے اِک ادیبہ دے نال ملو گے۔ اس توں اگلا ورقہ تہانوں اِک بھرپور سماجی شخصیت نال ملوا دے گا۔

ایناں چند لمحیاں دی ملاقات مینوں دس گئی کہ محترمہ نوں ادب نال محبت نئیں بلکہ جنون اے۔ جنون جیہڑا کجھ کرن، لوکاں نوں جانن تے اپنا آپ منوان تے اُبھاردا اے۔ ''کُرلاٹ'' محترمہ دی دوجی کتاب اے۔ ایس تو پہلے اوہ اپنی پہلی کتاب ''زہر آشام'' دے ناں تو شائع کروا چکی نیں۔

''کُرلاٹ'' موجودہ دور کے دُکھاں دا مرثیہ اے۔ شاعرہ اس کتاب وچ کتھے فضول رسماں، ریتاں، کتھے زمانے دی بے حسی تے، کسے غزل اچ لوکاں دے فضول شوقاں تے کسی تھاں تے عورت دے دُکھڑے بیان کردیاں، کُرلا پیندی اے۔

پُت جمے تے متھے چُمن
دِھی جمے تے قہر وے سائیاں

محترمہ نرگس نور، سماج دی فضول رسماں تے ریتاں داذکر وَڈے لکّیے، پر درد بھرے انداز، لہجے تے لفظاں وچ کر دیاں نیں۔ وَنی، کاروکاری، غیرت دے ناں تے دھی بھین دا قتل، وٹے سٹے دی شادی ورگی عورت دی جان لین یا اُوہنوں جیوندے جی مار دین والی رسماں خورے کنے بنائیاں سن تے کدوں بنیاں سن۔ کیہڑا قانون تے قانون دے کیہڑے راکھے ایناں نوں کد ختم کران گے۔ ساڈی اے سونہڑے لفظاں تے سوہنے جذبیاں دی شاعرہ دُنیا دی بے ثباتی، جھوٹھے فخر تے غرور، دُنیا دے عروج تے زوال دی اوکھی گل وڈے سادہ انداز تے لفظاں اچ بیان کر جاندیاں نیں۔

اُبھر کے ڈب جاندی اے

جس چھل نے اترانا ایں

مختصر گل اے وے کہ محترمہ نرگس نور ہمہ جہتی شخصیت نیں۔ اوہناں دی کتاب دل دے سُچے جذبیاں، دل دی سچی گلاں، عورت دے دُکھ، جھوٹھی شان، فخر تے غرور، دُنیا دی بے ثباتی تے لوکاں نوں دُکھ دین والے فضول شوقاں تے مشتمل اک کُوک تے دل توں نکلن والا ہوکا اے۔

اخیر وچ محترمہ نرگس نور خوبصورت ہستی، خوبصورت لفظ لکھن والی شخصیت لئی سرائیکی اچ اک دُعا۔ ''شالا تساں لکھدے رہو تے اساں پڑھدے رہوں۔''

محمد جمیل احمد ہاشمی (ملتان)

مصنف: ''پھر مسافر کو لوٹ آنا ہے''

زیرِ طبع: ''یادیں'' نثری مجموعہ

سابق D.O.C.O محکمہ لوکل گورنمنٹ منظر گڑھ۔

رمزاں

لڑکپن توں ای شاعری میرے نال نال وڈی ہوئی۔تھوڑا لکھیا تے بوہتا پڑھیا ۔نالے کنے وڈے ناں سن جنہاں نال واسطہ رہیا۔جن کولوں سکھن تے سمجھن دا موقع ملیا۔

جنج بوہت سارے کھڈاریاں وچوں سوھنا کھیڈن والا والا وکھرا نظر آجاندا اے ۔ایسے طراں بہت سارے لکھاریاں چوں چنگا لکھن والا وی اپنی وکھری تے اچی تھاں تے کھلوتا نظر آجانداا ے۔پنجابی تے ہے وی ایڈی کھلی ڈلی زبان اے کہ ایدے وچ لہجے دا تکلف تے بدلدیاں ہویاں سدھراں آرام نال ہس کھیڈ لیندیاں نیں۔ایس دے وچ اپنے ذائقے نیں کہ پاویں افسانہ ہوئے۔کہانی ہووے یا فیر شاعری پنجابی پڑھن والے تڑکے تک دا خیال رکھدے نیں۔پر نرگس نور ایک نویکلی تے مٹھی شاعرہ اے۔

جنہوں پنجابی زبان چہ اپنے توں پہلوں ہوگذرے وڈے شاعراں دی پگ دا پورا دھیان اے۔نویں شاعراں دا سب تو وڈا مسئلہ پنجابی وچ تیزی نال آون والے لفظاں توں بچ کے لنگنا ہونداا ے۔پر نرگس نور اوناں نوں وی نال لے کے ٹردی اے۔

بے قدراں نوں قدر نئیں آوندی
اکھاں دے دریا مک جاندے
میرے لئی ہر پاسے جھڑکاں
تیرے لئی سب لاء مک جاندے

پنجابی زبان دی کھلا ڈھلا ویہڑہ تے ایس دا شرماں والا ماحول تے کڑیاں دا نیویں اکھیں گل کرنا۔اے اک ایسا امتحان اے جیھڑا ہر پنجابی لکھن والی شاعرہ دے اگے آوندا آے۔ چنانچہ رمزاں تے سمجھاں نال کیتی ہوئی گل اپنا وکھرا ای اثر وکھاندی اے۔ تے اے روائت نرگس نور دی شاعری چہ تھاں تھاں نظر آندی اے او جدوں وی عورت دے حقوق تے اوھدی حثیت دی گل کر دی اے،او دھے شعراں وچوں تہذیب،ادب تے پنجابی ماںواں دی چنگی تربیت دا پتہ چلدا اے۔او اپنے روائتی مٹھے سبھا نال کہندی اے

جو وی ریت بنائی گئی اے
عورت ای ازمائی گئی اے
زن تے زر دے رولے اندر
قبراں تیک لڑائی گئی اے

آپاں دونویں کدوں ملے ساں ؟
جھوٹی خبر اڑائی گئی اے
ناں میں ہیر تے ناں تو رانجھا
اینویں کھیڈ رچائی گئی اے
مینوں پسلی وچوں کڈھ کے
تیری شان ودھائی گئی اے

نوے لکھن والیاں چوں نرگس ایس لئی وی وکھری تے چنگی لگدی اے کہ نہ او روائتاں نوں توڑ دی اے تے نہ ای عورت دی برابری تے سمجھوتہ کر دی اے ۔ او محبت چہ وی برابری دی عزت دی دعویدار اے ۔ او عورت نوں چنی تھلے سر چک کے جیون دا ول دسدی اے ۔

دن ہوجاندا سال برابر
ہجر نہ دیویں وال برابر
کھٹ پرائی سوہنی لگدی
گھر دی مرغی دال برابر
تیرا مان ودھاواں گی میں
جے توں رکھیں نال برابر
دونویں ہندے دل دے ٹوٹے
دھی پتر نوں پال برابر

عموما ویکھیا اے کہ نویں شاعر محبت دی شاعری کرن لگیا ۔ رہتل تے رواجاں نوں نظر انداز کر دیندے نیں تے ایس وجہ نال اک لطیف رشتہ کاں چڑی دی کہانی لگن لگ پیندا اے ۔ لیکن ولیاں تے صوفیا کرام نے ایسے جذبے دا سہارا لے کے انسانیت تے محبت دی او فصل بیجی کہ اج وی پنجابی زبان پاویں کسے وی خطے چہ ہووے بولن سمجھن والا ماں جایہ لگن لگ پیندا اے ۔ سوہنی مہینوال دے قصے نوں جد وی کسے نویکلے تے سچے شاعر نے ہتھ پایا او ہنے ہمیشہ پرانے رنگ چہ نواں اثر دتا اے ۔ نرگس نور کدوں پچھے رہندی

چل ۔ میں ہار جانی آں
محبت سار جانی آں
توں اس پار وسدا رہ

تے میں اسس پار جانی آں
سدھراں ڈوب دینی آں
عشق نوں تار جانی آں

رنگ برنگے موسماں، تے رشتیاں نال بھریا ہویا پنجاب، تے پنج پانیاں دے کنارے وسن والے لوکاں دے وکھرے وکھرے مزاج۔ شاعراں لئی ایس دھرتی تے کہن نوں بہت کجھ اے پر شرط اے وا کے اور محسوس کرن والا دل تے دکھ نوں دلاسہ بنان والی روح دا مالک ہووے۔ میں نرگس نور دی فنی مہارتاں تے گل نئیں کیتی، کیونکہ اے پینڈا او بہت پچھے چھڈ آئی اے۔ ہن تے او جیہڑی گل کردی اے۔ او اپنی اپنی لگدی اے۔ نرگس نور دی شاعری پنجاب ونگری مہمان نواز اے۔ راہ وچ بہہ کے راہ دسن والی۔

عشق دے پرلے پار نہ جاویں
جانا ای تے ہار نہ جاویں
سوچ کے دل دی کلی ڈھانویں
جوڑ کے دل دے تار نا جاویں
پرت کے اونا اوکھا ہو جائے
ایناں حدوں پار نہ جاویں
جتھے مرشد دس نہ پاوے
ویکھیں اسس دربار نہ جاویں

صداقت علی ناز

سینئر صحافی، کاموکے (گجرانوالہ)

نرگس نور دی شاعری

شاعر بڑی حساس طبیعت دا مالک ہوندااے ۔جو سماج دے دکھ محسوس کر دا اے ۔جدوں بندہ سماج دے دکھ اپنے اندر محسوس کر دااے تے فیر سماج دا دکھ وی اوہدا اپنا ای دکھ بن جانداا اے دکھاں دی انتہا سچی شاعری دی ابتدا بن جاندی اے تے ''گرلاٹ'' شعراں نال بھر جاندے نیں

اسے لئی ''نرگس نور'' نے دل دے ورقیاں تے اپنے دل دیاں گلاں بڑی سچائی تے سادگی نال لکھیاں نے ۔میری اپنی ایہہ سوچ اے کہ شاعری دی اصل خوبی اوہدی سچائی ہوندی اے ''گرلاٹ'' پڑھ کے معلوم ہونداا اے کے ''نرگس نو'''' نے اپنی روح دی سرگوشی نوں سن لیااے تے اوہ روح جسم تے کائنات دے باہمی ربط دی کھوج اچ مصروف نے بڑی سادہ تے سلیس زبان اچ عشقِ مجازی عشقِ حقیقی عورت دے حقوق تے سماج اچ ہون والیاں ناانصافیاں داذکر کرکیتا اے ۔''نرگس نور'' دی شاعری اوہدے سچے جذبات دی عکاسی اے ۔اللہ پاک علم تے عمر اچ مزید برکت عطا فرمائے ۔(آمین)

اے ایم انوار
(بانی ادبی تنظیم بزمِ انوارِ سخن پاکستان)

نرگس نور دی شاعری

محترمہ نرگس نور صاحبہ دے نال پہلی ملاقات دیپالپور ”شام امبر“ دے ناں توں ہون والے مشاعرہ وچ ہوئی ”شامِ امبر“ ناں دی تجویز میری سی جس نوں عمران حسینیؔ نے وی سراہیا تے ہمہ تن ایس نوں ہی فائنل ناں دِتا۔ جس دی صدارت جاوید عاف کیتی تے اوکاڑا دی شاعری داوڈا نام فضل احمد خسر، وحشمت لودھی تے سرور جاوی ہوراں وی شرکت کیتی۔ سلیقہ نفاست احترام تے شفقت نال بھریا بہناں ورگا رکھ رکھاؤ، نرگس نور دی پکی عادت اے

ترویج ادب پاکستان دے چھتر چھاویں جمیل ہاشمی دی کتاب ”پھر مسافر کو لوٹ آنا ہے“ دی تقریب رونمائی دی صدارت پروفیسر احمد ساقی صاحب نے کیتی۔ محترمہ وی مشاعرہ وچ شرکت کرن لئی اوکاڑہ تشریف آوری ہوئی تے ملک دے نامور شعراء کرام ڈاکٹر فخر عباس، وسیم عباس، جمیل ہاشمی، اجمل خاموش، عامر شہزاد صدیقی پی ٹی وی، بیرسٹر وسیم ممتاز ناصر پی ٹی وی، میجر اعظم کمال تے دیگر معزز مہماناں دے نال میرے گھر تشریف آوری ہوئی تے میری اماں، میری گھر والی تے دھی رانی دے نال احترام تے دِھی بھین والا تعلق بنا کے گئی جیہڑا اہالے تائیں قائم اے تے رہوے گا۔۔۔

نرگس نور ہوراں بڑے تھوڑے ویلے وچ اپنی ادبی شعری اڈاری پورے چج نال پوری محنت نال ماری اے جیدے وچ اوہنے بڑی باریک تے گُجھو اں گلاں نوں عام جئے مصریاں اندراج پرویا اے جیویں انجیر دے بوٹے توں لبھ لبھ کے سوہنیاں پکیاں انجیراں ریشمی تے تگڑے دھاگے وچ پرویاں جاندیاں نیں یا فیر سنیارا سونے دیاں سنکھیاں

والیاں دے تھلڑی لڑیاں وچ باریک تے چنواں موتی بڑی چج نال لاندا اے وئی ناں موتی ودھ تے ناں ای موتی گھٹ ۔نرگس نور دھیمے جئیے لہجے وچ بوہتی شاعرانہ طرز بنایوں بنا ای اپنی گل سنن والے تک پچاندی اے پر اوہدے مضمون اوہدے موضوع وچ جو ڈونگھیائی ہوندی اے سنن والے نوں متوجہ ہی نئیں کر دی نالے داد وی پوری کڈ والیندی اے ۔اوہدی محنت اوہدے کلام وچ دسدی اے جیویں کنک دیاں پکیاں سٹیاں وچ کنک دے دانے دس پیندے نیں یا گھوگی دی سوہنی تے من موہنی آواز بھانویں کول بیٹھ کے بولدی ہووے پر لگدا اے وئی کوئی سریلی گائیک تے الہڑ مٹیار پالے دیاں شاماں ویلے اپنی موج وچ بیہہ کے سارے جگ توں بے خبری وچ اپنے محبوب نوں آواز دیندی ہووے تے اوہ وی ہولے ہولے۔

نرگس نور ہوراں نے اے پینڈا بڑی چھیتی تے بڑے حوصلے نال طے کیتا اے پر اوہدے سفر دی ایہہ پہلی منزل تے ہوسکدی اے پر اوہدی اڈار پئی دسدی اے وئی اوہدا سفر ہالے شروع ہویا اے جیہڑا منزل منزل راہواں راہواں بنیاں تے ہریاں بھریاں کھیتاں وچوں چلدا ہویا دل تے جزبات دی کئی پرتاں کھولدا اے ۔کتے اوہنے ہجر دے بالن نوں اگ لائی اے تے کتے اپنے اندر دی ہوک نوں لفظاں دا احرام بنھ چھڈ یا کتے اوہنے سدھراں نوں چمکدا کفن پوایا اے تے کلیاں تھاواں تے ملن دی گھڑی نوں شگناں دا سوہا جوڑا پوادتا اوہ گل وچوں گل تے کیفیات دے وچوں کرب محبت عشق وچھوڑا اداوفا جفا احترام تے ہور کئی جزبیاں نوں لفظاں دے سوہنے جوڑے پواندی اے تے لوڑ پین تے جبرنوں تے جابرنوں وچ بازارے شرمندہ کر کے بے وقعت کر چھڈ دی اے۔

کجھ اشعار تہاڈی ادب شناسی دی نظر۔۔۔۔

میں اک واری فیر رل جانا
تینوں فیر پرواہ نئیں ہونی

ویر نے حکم سنا دتا اے
دل دی گل سنا نئیں ہونی

میں بدلاں وچ اڈی جانی آں
اوہدے ولوں جدوں اشارے ہوندے نیں

جتھے یار دی مرضی ہووے
اوتھے مٹی رولدا کیوں نئین

مینوں ہور سزا کی دینی
نین پیاسے چھڈ دے میرے

اک لوکاں دے طعنے ڈنگن
اتوں بے پرواہی ڈنگے

مولا کریم ساڈے وچکار بھین بھرا دے رشتے وچ ہمیش برکت پاوے تے نرگس نور دے قلم نوں ہور نورانی روشنائی دیوے۔۔

شکیل احمد شکیلؔ
(جنرل سیکرٹری ترویجِ ادب پاکستان)

پیش لفظ

میرا نام نرگس نور اے تے کشمیر دی وادی اچ اکھ کھولی تے اپنے امی ابو نال لمے پینڈے کر دی ہوئی پنجاب دے شہر لاہور اچ ڈیرہ لایا تے ایتھوں دی ہوگئی میں اپنے دل دے ورقیاں دیاں کجھ سطراں ایس کتاب تے اکھراں دی صورت اتاریاں نیں میرے دل دے ورقے سمندرتوں وی کدھرے ڈونگے نیں میں نہ تے پنجابی پڑھی نہ ای ایہدے بولن تے مینوں عبور حاصل اے پر پتہ نئیں کیویں میرا پنجابی نال اینا گوڑھا تعلق بن گیا انج جاپدا اے جیویں میرا تے پنجابی دا روحانی رشتہ اے پنجابی مینوں اپنے ول کھچدی اے تے اپنے احساسات نوں پنجابی وچ میں بڑے ودھیا انداز وچ ڈھال لینی آں جھڑی گل میں اردو یا انگلش اچ کھل کے بیان نئیں کرسکدی اوہ پنجابی اچ چنگی طرح کر لینی آں چونکہ میری پہلی کتاب اے پنجابی وچ ایس لئی جے کوئی اونچ نیچ ہوگئی ہووے تے نظر انداز کر دینا بندہ ہولی ہولی سکھدا اے یک مشت تے کوئی وی استاد یا چنگا لکھاری نئیں بن جاندا میں جد عورت دے ہر روپ تے پائی تے پتہ لگیا کہ ساڈے دکھ

ساڈے ہاسے ساڈے اکلاپے سبھ اکو جہے نیں۔

محبتاں تے سفنیاں دے رنگ سبھ دے سانجھے نیں عورت ہر روپ وچ و چاری ہی رہی میں عورت دے دکھاں وچ جھاتی ماری تے اپنے اکھراں اچ بیان کرن دی کوشش کیتی اے پنجابی ساڈی ماں بولی اے تے ساڈا مان اے

خورے ایہہ اکھر میری جھولی چہ ہیریاں وانگوں کتھوں پے گئے میں تے دھنوان ہوگئی میرے استاد ہوراں تے میرے اباجی ہوراں نے میرا مان ودھایا تے میں دل دے ورقیاں نوں کتاب دے ورقیاں تے بھر دتا میرے کلام بارے اپنے خیالات دا اظہار کرن تے اپنے وڈیاں دی دھن واد آں جہناں اپنی رائے دے کے میرا ہور مان ودھایا ڈھیر ساریاں دعاواں دے نال دھن واد کرنی آں سبھ دا میں امید کرنی آں میرے اکھراں دی باشا اپنے چانن چار چفیرے ونڈ دی رہوے گی تے کجھ نہ کجھ اپنے ونڈے دا دکھ ونڈ دی ہوئی لما پینڈا کرے گی تے ورہیاں تیکر تہاڈے دلاں تے راج کرے گی ایس امید تے دعاناں اجازت چاہنی آں۔

سبھ دی دھن واد

نرگس نورؔ

انبراں دے چن تارے سوچاں
جد وی تیرے بارے سوچاں

تیرے نال کھلو جاواں تے
سورج دے لشکارے سوچاں

میں وی کنی کملی ہو گئی
چھلاں بیٹھ کنارے سوچاں

جد میں رہنا اے تریائی
فر کیوں مٹھے کھارے سوچاں

توں تے بازی کھیڈ گیا ایں
میں کیہ دس ہن چارے سوچاں

دُکھاں گھیرا گھت لیا اے
کنج بچپن دے بارے سوچاں

چل میں ہار جانی آں
اندر مار جانی آں

توں اُس پار وسدا رہ
میں اُس پار جانی آں

اپنا حق نئیں لے سکدی
تینوں چار جانی آں؟

سدھراں ڈوب دینی آں
عشق نوں تار جانی آں

مرشد خیر پاوے گا
اج دربار جانی آں

ہن تے آکے ٹھہر وے سائیاں

دل دے اجڑے شہر وے سائیاں

چھیتی آ جا سدھراں والی

سک ناں جاوے نہر وے سائیاں

گھر دے راکھے چور ہوون تے

ٹٹ دا اے فر قہر وے سائیاں

اوہ کلّا نئیں جھلا ہویا
میں وی پیتے زہر وے سائیاں

ٹٹ کے سفنے اکھ وچ چھبدے
راتیں پچھلے پہر وے سائیاں

پت جمے تے متھے چمن
دھی جمے تے قہر وے سائیاں

دن ہو جاندا سال برابر
ہجر نہ دیویں وال برابر

کھٹ پرائی سوہنی لگدی
گھر دی مرغی دال برابر

تیرا مان ودھا دیواں گی
جے توں رکھیں نال برابر

دونویں ہندے دل دے ٹوٹے
دھی پتر نوں پال برابر

منزل تیکر جانا ای تے
ٹر سوئی دی چال برابر

میں کلی نئیں ہاری ساں جی
دونواں دا سی حال برابر

دل عقل نوں ٹالی جاندا
دکھ سدا لئی پالی جاندا

اک اولی پیڑ ہے اٹھدی
پل وی نئیں جے خالی جاندا

جاگو میٹی سفنے ویکھاں
نئیں انداز خیالی جاندا

ایسا سوچاں دے وچ وسیا
نئیں اوہ یار مثالی جاندا

کسے دے عیب اچھالن والا
اپنا آپ اچھالی جاندا

عشق نئیں چھڈ دا کجھ وی پلّے
لے اوہ روپ دی لالی جاندا

جو وی ریت بنائی گئی اے
عورت ای ازمائی گئی اے

زن تے زر دے رولے اندر
قبراں تیک لڑائی گئی اے

آپاں دونویں کدوں ملے سی
جھوٹی خبر اڑائی گئی اے

ناں میں ہیر تے ناں توں رانجھا
ایویں کھیڈ رچائی گئی اے

مینوں پسلی وچوں کڈھ کے
تیری شان ودھائی گئی اے

کنے پھل مٹی وچ رول کے
تیری رات سجائی گئی اے

میرے چاہ لہو وچ رنگ کے
مینوں مہندی لائی گئی اے

ویرا کہندا آ جاویں اج
اج تیری بھرجائی گئی اے

نورؔ وفا دی مٹی لے کے
عورت فیر بنائی گئی اے

سُن بیلی اک گل تے دس
یار منان داول تے دس

جیون کتنا اوکھا اے
اس جیون دا حل تے دس

کاسہ پھڑن دی لوڑ نئیں
یار دا بوہا مل تے دس

بلھے وانگوں نچ کے ویکھ
ناں ہووے جل تھل تے دس

مرشد باجھوں کجھ وی نئیں
بن جاوے جے گل تے دس

عشق دی منزل لبھنا ایں
عشق دے رستے چل تے دس

ناں اوہ لوکی ناں اوہ چاہواں
ناں اوہ دھپاں ناں اوہ چھاواں

مر جائیے تے روندی دنیا
جیوندی جانے ہوکے ہاواں

ماس نونہاں توں وکھ نئیں ہوندا
جی نئیں سکدے باجھ بھراواں

اکھ توں اوہلے تے پردیسی
ٹور کے پتر روندیاں ماواں

کھٹ لے نورؔ حیاتی اندر
فر نئیں مہلت دینی ساہواں

دل دے دل تک راہ مک جاندے
جد سدھراں تے چاہ مک جاندے

بے قدراں نوں قدر نئیں آندی
اکھاں دے دریا مک جاندے

میرے صبر دی حد نئیں مک دی
اس دے سارے داء مک جاندے

جس دن ساہ دی ڈوری ٹٹ دی
اس دن سارے پھاہ مک جاندے

مُکدے نئیں عُمراں دے جھیڑے
نورؔ بندے دے ساہ مک جاندے

عشق دے پرلے پار نہ جاویں
جانا ای تے ہار نہ جاویں

تیری دید حیاتی میری
سجنا مینوں مار نہ جاویں

سوچ کے دل دی کلی ڈھاویں
جوڑ کے دل دے تار نہ جاویں

پرت کے آنا اوکھا ہو جائے
ایناں حدوں باہر نہ جاویں

جھڑے جان توں پیارا رکھن
چھڈ کے ایسے یار نہ جاویں

جتھے مرشد دس نہ پاوے
ویکھیں اس دربار نہ جاویں

بن کے اکھ دی لالی رہ گئے
سفنے خواب خیال رہ گئے

کھڑدے پھل وپاری لے گئے
ہتھ ملدے سبھ مالی رہ گئے

کجھ فقیراں بھر لئے کاسے
کجھ تے لجاں پالی رہ گئے

مر کے توڑ نبھا دیندے سی
اوہ نئیں یار مثالی رہ گئے

کئیاں ڈٹھے یار دے جلوے
کئی ارمان سنبھالی رہ گئے

مانن یاراں نال بہاراں
او نئیں پپّل ٹاہلی رہ گئے

سچے عاشق بازی لے گئے
دل دے چور سوالی رہ گئے

لکھ لکھ نورؔ کتاباں بھریاں
دل دے ورقے خالی رہ گئے

اجکل تیری چاچی چنگی لگدی اے
جیویں چیز گواچی چنگی لگدی اے

باہروں پان سپاری کھا کے ویکھ لئے
ہن بس گھر دی لاچی چنگی لگدی اے

اپنے گھر وچ ہرنی پھر دی بجدی نئیں
ہور دے گھر دی ڈاچی چنگی لگدی اے

ہانڈی تھلے پوچا چنگا لگدا اے
پھٹی اتے گاچی چنگی لگدی اے

جیہدا بھانڈا بھر جاندا اے
ہسدا ہسدا گھر جاندا اے

پیراں دے وچ بہندا ہویا
بڈھا کمی مر جاندا اے

گھر دے نقشے کھچدا کھچدا
پالے اندر ٹھر جاندا اے

دھی دے سُوئے جوڑے خاطر
بابل بازی ہر جاندا اے

نورؔ جو ماپے راضی رکھدا
دو جگ اندر تر جاندا اے

میں اک واری فر رل جانا
تینوں فر پرواہ نئیں ہونی

اکھاں بن کے ٹورے بابل
زہر ویکھ کے کھا نئیں ہونی

ہتھ وی میرے بنّے ہوئے نیں
اچی پینگ چڑھا نئیں ہونی

ویر نے حکم سنا دِتا اے
دل دی گل سنا نئیں ہونی

ہور کسے دے ناں دی مہندی
ہتھاں اتے لا نئیں ہونی

ہر پاسے ای ہجر دے مارے ہندے نیں
امبراں تے وی ٹٹے تارے ہندے نیں

میں بدلاں وچ اڈی اڈی جانی آں
اوہدے ولوں جدوں اشارے ہندے نیں

عشق دی بیڑی چھلاں دے وچ رہندی اے
اس بیڑی دے دور کنارے ہندے نیں

جیہڑے دھپاں دے وچ چھاواں بن جاندے
اوہ ہی سجن جان توں پیارے ہندے نیں

نورؔ عشق نے جتھوں پانی بھریا نئیں
اس کھوئی دے پانی کھارے ہندے نیں

مٹھی بولی بولدا کیوں نئیں
اپنے آپ نو تولدا کیوں نئیں

باہروں لبھدا پھردا ایں
دل دی کنڈی کھولدا کیوں نئیں

رب قران تے کعبہ اک اے
توں فرا کو ڈھول دا کیوں نئیں

جتھے یار دی مرضی ہووے
اوتھے مٹی رولدا کیوں نئیں

ٹکراں ماری جانا ایں
دل دی کنڈی کھولدا کیوں نئیں

صدقے وچ جو واری گئی آں
اسس لئی میں اتاری گئی آں

میں نفرت دی کھرلی اتے
ڈنگراں وانگوں چاری گئی آں

سنیا سی اک ہیرا واں میں
جووے دے وچ ہاری گئی آں

رسماں تھلے دبی گئی آں
لج دی خاطر ماری گئی آں

ہنجواں دے ہڑ ڈک کے نرگسؔ
ہس کے بتہ ساری گئی آں

اپنے قول نبھائے نے میں گلاں دی پرواہ نئیں کیتی
کچیاں گھڑیاں اتے تر گئی چھلاں دی پروا نئیں کیتی

پیار دے ڈھنگ بدل دتے نے اج دے آدم زادے نے
کھڑن توں پہلاں پھل اجاڑے والّاں دی پرواہ نئیں کیتی

جہناں عشق دا چولا پایا پیار دا رنگ اوہناں تے آیا
اگاں دے وچ سڑ گئے عاشق کھلاں دی پرواہ نئیں کیتی

جنت جئی تصویر دے ہوکے
سن میرے کشمیر دے ہوکے

اکھاں ساویں حرمت لٹ دی
بے بس ہوئے ویر دے ہوکے

لہو دا رنگ ای بدل گیا اے
ہر پاسے جاگیر دے ہوکے

جس نوں رانجھے لٹ لیا اے
سن کدی اس ہیر دے ہوکے

جیہڑے ویراں ہتھوں وجدے
مردے نئیں اس تیر دے ہوکے

گدی لینی سوکھی نئیں جے
رب تک جاندے پیر دے ہوکے

جس تن لگدی نورؔ اوہ جانے
دل نوں کیویں چیر دے ہوکے

کدی نیانے بھلدے ویکھے؟
سدا سیانے بھلدے ویکھے

جیبوں خالی ہوکے اکثر
ساک پرانے بھلدے ویکھے

جدوی اکھاں چار نیں ہوئیاں
راہ دیوانے بھلدے ویکھے

شمع روشن ہوندی گئی تے
کئی پروانے بھلدے ویکھے

ہوراں دے راہ ڈکن والے
آپ ٹھکانے بھلدے ویکھے

اج کل دے مہینوال تے رانجھے
سب مر جانے بھلدے ویکھے

نہ کر وعدے عمراں والے
بڑے دیوانے بھلدے ویکھے

بہتیاں عقلاں والے نرگسؔ
بڑے سیانے بھلدے ویکھے

اک دو پاسے چھڈ دے میرے
کجھ تے ہاسے چھڈ دے میرے

تیرا تے کوئی قبلہ نئیں اے
جا خلاصے چھڈ دے میرے

جد توں میرا نئیں ہونا تے
تولے ماسے چھڈ دے میرے

لبھ لیا دکھ سارے جگ دے
چارے پاسے چھڈ دے میرے

مینوں ہور سزا کیہہ دینی
نین پیاسے چھڈ دے میرے

ہن تے جھڑے پاسے ویکھاں
گم صم ہوئے ہاسے ویکھاں

ماں وی سینے لان توں ڈر دی
کس دے کول دلاسے ویکھاں

ساریاں زبراں زیر نیں ہوئیاں
تولے ہوئے ماسے ویکھاں

اکھیاں دے وچ ڈونگے اتھرو
زلفاں تیک مڑاسے ویکھاں

اک دوجے دی دیدنوں ترسن
سبھ دے نین پیاسے ویکھاں

بس کر مولا بس ہو گئی اے
رل گئے اچھے خاصے ویکھاں

پا دے عیباں اتے پردے
اپنے کنج خلاصے ویکھاں

سر ٹیکن لئی در نہ ہووے
ایڈا وی بے گھر نہ ہووے

دل دے واسی چور ہوون تے
جی نہ ہووے مر نہ ہووے

فیر اوہ رتاں موڑ دے ربا
دل وچ کوئی ڈر نہ ہووے

رل حیاتی جاوے اس دی
جس دے ہان دا بر نہ ہووے

اپنا اندر کالک بھریا
میرا ہاسہ جر نہ ہووے

اوس وچاری کیہہ اڈنا اے
جس دا اک وی پر نہ ہووے

جس نے وسدی جھوک اجاڑی
اس دا بھانڈا بھر نہ ہووے

اپنے لئی وی جینا اوکھا
تیرے لئی ہن مر نہ ہووے

اکھ توں اوہلے سارے ہوئے
امبراں دے چن تارے ہوئے

دھی اک نکرے بہہ کے روئی
بابل گھر بٹوارے ہوئے

تیری فطرت جان گئی ساں
میرے توں نہ چارے ہوئے

تیرا پانی وی مٹھا اے
ساڈے شہد وی کھارے ہوئے

ہر واری میں دھوکہ کھادا
کنی واری کارے ہوئے

دل دیاں گلیاں سنجیاں ہوئیاں
جد دے پنڈ چوبارے ہوئے

ہر اک بازی تیری ہوئی
میرے نال ہی لارے ہوئے

دس دے مولا کتھے جاون
جو لیکھاں دے مارے ہوئے

دکھ دریا وچ ڈب نئیں سکدے
جو مرشد دے تارے ہوئے

میں کلی پر میلے اندر
اکو پاسے سارے ہوئے

میرے چاواں دا کی رونا
سب تیرے توں وارے ہوئے

جد وی تیرے نال کھلوتی
سورج دے لشکارے ہوئے

میں پسلی چوں نکلی آں تے
تیرے پلے بھارے ہوئے

توں ازلاں توں سر دا سائیں
میرے چاہ ونگارے ہوئے

میں انھی تے بولی ہوئی
تیرے رنگ نکھارے ہوئے

اوہدی یاد اچ رویا کر
دل دی کالک دھویا کر

لڑ الفت دی ٹُٹے ناں
ہنجواں نال پرویا کر

لوکاں دا ناں ہاسہ بن
ہس کے دکھ لکویا کر

اپنے دل دے سارے دکھ
اپنے اگے جھویا کر

گھٹ صبر دا ہس کے پی
حق نہ یار دا کھویا کر

عملاں والی لوئی نوں
شرماں وچ ڈبویا کر

پل پل تے اترانا ایں
کس گل تے اترانا ایں

ابھر کے فر ڈب جاندی
جس چھل تے اترانا ایں

اک دن مٹی ہو جانا
جس کھل تے اترانا ایں

کل خورے آوے کے ناں
توں کل تے اترانا ایں

آخر اک دن سڑ جاندا
جس پھل تے اترانا ایں

اج کل لوکی چاہ نئیں کردے
ساکاں دی پرواہ نئیں کردے

چنگا شعر سنائیے کھنوں
سندے نیں پرواہ نئیں کردے

اوہ ناں رکھدے پیار اچ شرطاں
اسی وی وکھرے راہ نئیں کردے

جس دی خاطر رلدے پئے آں
اوہ ساڈی پرواہ نئیں کردے

تیرے باہجوں چلدے ہُسن
ہن منظوراے ساہ نئیں کردے

من تے قسمت دا لکھیا اے
جھگڑے نال خدا نئیں کردے

ناگن وانگ جدائی ڈنگے
اتوں ایہ تنہائی ڈنگے

اک لوکاں دے طعنے ڈنگن
تیری بے پروائی ڈنگے

رت تریائی اڈدا بدل
موسم دی ہرجائی ڈنگے

چھم چھم گلاں تیرا پچھدی
پرُے دی اے پروائی ڈنگے

چھبدے رنگ بسنتی مینوں
جوبن دی انگڑائی ڈنگے

اوہدے باہجوں چوڑی مہندی
نرگس ہر شہنائی ڈنگے

کیتی گل انجانے وچ
بدلی اے افسانے وچ

شمع نال ہی مر جاندا
خوبی اے پروانے وچ

ویکھن والا ڈب جاندا
اکھاں دے میخانے وچ

دکھاں دی نئیں ہور جگہ
صبراں دے پیمانے وچ

لوکی عقلاں لبھدے نیں
اک جھلے مستانے وچ

کیہہ اے دل دریاواں دے وچ
اڈے سوچ ہواواں دے وچ

عرشاں تیکر اک نئیں اپڑی
نئیں سی اثر دعاواں دے وچ

میرے ہنجواں دے وچ تردا
ڈب ناں جاویں ہاواں دے وچ

پھل سوکھے نئیں کھڑدے باغیں
زور نئیں رہندا باہواں دے وچ

ماپے چھڈ کے جاون والے
رل جاندے نیں راہواں دے وچ

ایسا رولا زر نے پایا
پئی اے پھٹ بھراواں دے وچ

سوہنیا رکھ سلامت سر تے
سکھ ہے جہناں چھاواں دے وچ

مولا ہن اے قہر مکا دے
اڑ گئی ہوش ہواواں دے وچ

چن ساڈے ول ٹوروے سائیاں
پہلیاں عیداں موڑ وے سائیاں

کھلر گئی اے پیار دی تانی
چھیتی تنداں جوڑ وے سائیاں

دکھ ہن وسوں باہر ہوئے نیں
تیری اے ہن لوڑ وے سائیاں

سخت وباواں گھیر لیا اے
اس دھرتی ول بوڑ وے سائیاں

بھاویں پورے بھار تے آوے
اندر دا دکھ باہر تے آوے

سوہنا سینے لا لیندا اے
اپنی مَیں نوں مار تے آوے

اوڑک اپنے بوہے آنا
میں دا ڈنگر چار تے آوے

چار چفیرے پھل ویکھاں گی
دھرتی اتے یار تے آوے

اکھر زہراں نئیں تھکن گے
میرے حصے پیار تے آوے

مرشد سینے لا لینا اے
پہلے سب کجھ ہار تے آوے

تیری بیڑی تر جاوے گی
پچلے کھاتے تار تے آوے

مَیں وی دل دی سیج وچھاواں
میرے بوہے یار تے آوے

نین کتے وی ڈلھ سکدے نیں
راہی رستہ بھل سکدے نیں

ہنجواں دا ساون برسا دے
بند بوہے وی کھل سکدے نیں

اپنے اندر وی جھاتی پا
تیرے عیب وی دھل سکدے نیں

دھیاں راج وی کر دیاں ہوون
ماپے وی کوئی بھل سکدے نیں

کیہ کجھ میرے نال نئیں ہویا
فر وی مندا حال نئیں ہویا

کنیاں عیداں آئیاں گئیاں
میرے لئی وصال نئیں ہویا

چٹی چاندی سر تے آ گئی
تیرا ہالے سال نئیں ہویا

دھیے تولے آئے سی جو
چنگا مندا بھال نئیں ہویا

نفرت دی او ہنیری چلی
اک وی دیوا بال نئیں ہویا

اوہنے جریا نئیں سی کیتی
میرے توں ای ٹال نئیں ہویا

بوٹی بوٹی چوغا کیتی
عشق تیرا فر پال نئیں ہویا

جہڑا ہک تے لال کھڈایا
اوہ وی اوڑک نال نئیں ہویا

مَیں قبراں دی مٹی ہوئی
تیرا وِنگا وال نئیں ہویا

آوے میرے نال تے رووے
ویکھے میرے حال تے رووے

ہجر دیاں سولاں دے اتے
اوہ وی کٹے سال تے رووے

بندہ اچا اڈ کے ہسدا
ویلا بدلے چال تے رووے

ساری عمر کمائی کیتی
کجھ نہ جاوے نال تے رووے

دھی جمی تے زہراں تھکدا
بھل کے سارے لال تے رووے

او جد سر تے آن کے آکھے
ہن آئی نوں ٹال تے رووے

مَیں سارے دکھ بھل جاواں گی
لگ کے سینے نال تے رووے

پیار دے پھل کھلار کے ملئے
سارے دکھ وسار کے ملئے

کیہ بئی ماناں ورگا ملنا
اپنی میں نوں مار کے ملئے

جتھے سجن جتنا ہووے
اوتھے سب کجھ یار تے ملئے

عشق دی چھل وچ ڈب کے دونویں
عشق دی بیڑی تار کے ملئے

ساہ نے جس دے دِتے ہوئے
اُس دے اتوں وار کے ملئے

جت کے دوناں ہر جانا ای
آ جا دونویں ہار کے ملئے

جان میری نوں بھارے دکھ
اندرو اندری مارے دکھ

جو وی سندا واہ واہ کردا
شاعر اینج سنوارے دکھ

مَیں وی دل دی قلم بنائی
اکھراں وچ اتارے دکھ

سکھ دا مینہ برسا کے سائیاں
لے جا کدرے سارے دکھ

چن ہر وہڑے سجدا پھردا
ویکھ رئیے نے تارے دکھ

کچیاں عمراں والے سفنے
کون اکھاں توں ٹالے سفنے

دھندلے دِسدے سارے لوکی
لا دیندے نیں جالے سفنے

کوئی نوا جیا لارا لا
سبھ ویکھے تے بھالے سفنے

چِٹے دن وچ مار مکاندے
کالی رات دے کالے سفنے

ڈب چلیا ساہنواں دا سورج
ویکھ رہئی ایں ہالے سفنے

اپنی رت چھنگا کے نرگسؔ
رب دی قسمے پالے سفنے

اکھر زہراں تکھ دے ویکھے
جتھے رولے پکھ دے ویکھے

کدرے دھپاں، کدرے چھاواں
کنے رنگ اک رکھ دے ویکھے

لج دی خاطر پگاں والے
کمیاں اگے جھک دے ویکھے

عشق دا رنگ جناں نوں چڑھیا
گھر ویری دے ٹھکدے ویکھے

رت چنگھا کے پالے جھڑے
اوہو ویری ککھ دے ویکھے

او جتیا مَیں ہاری سائیاں
مَیں صدقے مَیں واری سائیاں

اوہ امبراں دا چڑھدا سورج
مَیں دکھاں دی ماری سائیاں

سدھراں والے بوہے ڈھو کے
رل جاندی اے ناری سائیاں

اک مٹی دی مورت گھڑ کے
ڈنگراں وانگوں چاری سائیاں

کدھرے سکھ دی تھاں نئیں لبھدی
کھول دے دل دی باری سائیاں

کِکھوں ہولی جان ہے میری
دکھ نیں جان تو بھاری سائیاں

دل دا حال سنا بیٹھی آں
اپنی قدر گنوا بیٹھی آں

توں تے میرا ہونا ای نئیں
اینویں بس ازما بیٹھی آں

سر دی چنی لاہ کے اڑیا
تیری پگ بنا بیٹھی آں

سوہنی، ہیر، زلیخاں وانگوں
مَیں وی عشق رچا بیٹھی آں

ہُن نئیں تیرا ناں مٹ سکدا
ساہنواں تے لکھوا بیٹھی آں

صاحبہ وانگوں تیر نئیں توڑے
آخر دھوکہ کھا بیٹھی آں

دس کیویں بُھل جاواں تینوں
روح دے میل کرا بیٹھی آں

جو کرنا ایں کر جا سائیاں
تیرے سانویں آ بیٹھی آں

جھڑ گئے میرے وال نی مائے
آ دکھاں نوں ٹال نی مائے

چار چفیرے سپ تے ٹھوئیں
ہندے نئیں ہن پال نی مائے

سر دے اتے اگ دے سورج
رکھ نہ کوئی نال نی مائے

ہنجواں نال ہی بھر گیا سارا
شگناں والا تھال نی مائے

دل دے ورقے ہتھیں ساڑ کے
جوڑا پایا لال نی مائے

کُرلاٹ

سڑیاں رُتاں
اجڑے کھیتر
رُکھاں دی کُرلاٹ۔۔۔!
چارے پاسے نس رہی اے
بُھکھاں دی کُرلاٹ۔۔۔!
ایہو سوچ کے لکھ رہی آں
شعراں دے وچ درد
اک دن انبراں تک جانی اے
دکھاں دی کُرلاٹ۔۔۔!

بے ترتیبی کر جاناایں۔۔۔۔!

سُفنے وچ وی آجاویں تے
پھٹ جگر دے بھر جاناایں۔۔۔۔۔
بے ترتیبی کر جاناایں۔۔۔۔۔

مینوں میری تھاں توں چک کے
ایتھے اوتھے دھر جاناایں
بے ترتیبی کر جاناایں۔۔۔۔۔

کنی وار مَیں تینوں دسیا
دل میرا اے بالاں ورگا
گل گل تے رو پیندا اے
پر توں ایسراں کیوں کرنا ایں
سون بھادوں دے بدلاں وانگوں
اک دم جی کے مر جانا ایں
بے ترتیبی کر جانا ایں۔۔۔۔

دل نوں مَیں سمجھایا وی اے
بے قدرے نوں لاہ دے مگروں
کِراں پیڑاں پیڑ دا ایں تے
کِراں ہس کے جر جانا ایں
بے ترتیبی کر جانا ایں۔۔۔۔

ربا۔۔۔۔۔!

"رّبا مینوں گڈی دے دے"

چھوٹی بھاویں وڈی دے دے

"رّبا مینوں گڈی دے دے"

جد مشاعرے جانی آں

بس تے دھکے کھانی آں

اتوں لیٹ ہو جانی آں

تیرے ترلے پانی آں

بھاویں سیزن کڈھی دے دے
رُبا مینوں گڈی دے دے"
اج شریکاں بولی ماری
شاعرہ ہے جی اک وچاری
لبھدی رہندی رکشہ لاری
جیویں ٹیچر اک سرکاری
دشمن دے منہ ہڈی دے دے
رُبا مینوں گڈی دے دے"
ناں میں باغ حویلی منگ دی
ناں کوئی پُھل چنبیلی منگ دی
ناں کوئی یار سہیلی منگ دی
ناں پیسہ نہ دھیلی منگ دی
چل کسے دی چھڈی دے دے
رُبا مینوں گڈی دے دے"

سوچاں دے پر

زخمی پراں نوں کٹن والیاں
وڈے شکاریا۔۔۔
میریاں سوچاں والیاں چڑیاں
اُڈ گئیاں نے انبراں تے
لمی مار اُڈاری گئیاں
اوہناں پچھے اُڑ سکیں گا؟
میرے پر تر کٹ دِتے نیں
سوچاں دے پر کنج کٹیں گا۔۔۔؟

ماں دی شان

رب سلامت رکھے سر تے

اے رکھاں دی چھاں

اوہدے شوق جوانی مانن جس دے سر تے ماں

پتر عیباں بھریا ہووے

ڈبیا وی اوتریا ہووے

ماں دے ہتھ دعا لئی اٹھدے

رب کر دیندا ہاں

اوہدے شوق جوانی مانن جس دے سر تے ماں

ویکھ زمانے پھر کے سارے

جان لوے گا ماں دے بارے

ماں رُسے تے رب رُس جاندا

لبھدی نئیں کوئی تھاں

اوہدے شوق جوانی مانن جس دے سر تے ماں

قطعات

لج دی لوئی لہہ ناں جاوے
سر تے فیر چڑھا نئیں ہونی
ویکھی عشق دی بازی نورؔ
بن مرشد دے لا نئیں ہونی

اک نقطے دی گل نئیں سمجھی
یار منان دا ول نئیں سمجھی
میرا کون کنارے تے سی؟
ڈوبن والی چھل نئیں سمجھی

غلطی تیری نہ میری سی
لیکھاں دی ہیرا پھیری سی
جھڑے گھر دے رولے سی او
بس اک مٹی دی ڈھیری سی

ماہیے

کوئی انبراں دا تارا اے
ہاسہ میرے ویرے دا
مینوں جان توں پیارا اے

کوئی جوڑا جراباں دا
گلی وچ دل منگدا
ایڈا پُت توں نواباں دا

گڈی دیاں دو لیناں
لوکاں ساہویں ہسدی پھراں
کلی بہہ کے رو لیناں

صغیر تبسم

23june2020

RFWWR Publications Lahore